

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie R 972/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – American Airlines / Komisja

(Sprawa T-430/18)

(2018/C 319/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: American Airlines Inc. (Fort Worth, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Poitras, solicitor, J. Ruiz Calzado i J. Wileur)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zatwierdzenia praw nabytych (decyzja C(2018) 2788 z dnia 30 kwietnia 2018 r.);
- obciążenie Komisji oraz każdego podmiotu wstępującego do sprawy w charakterze interwenienta po stronie Komisji kosztami postępowania;
- zarządzenie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie przyjmując decyzję C(2018)2788 z dnia 30 kwietnia 2018 r., w której Komisja stwierdziła, że Delta miała prawo do uzyskania praw nabytych dotyczących slotów lotniskowych udostępnionych przez American Airlines zgodnie z zobowiązaniami przedstawionymi w sprawie M.6607 (zwanymi dalej „zobowiązaniami”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, że Komisja naruszyła prawo stosując błędne kryterium prawne w odniesieniu do uzyskania praw nabytych zgodnie z zobowiązaniami.

Strona skarżąca utrzymuje, że dokonując oceny czy Delta „właściwie skorzystała” ze slotów zgodnie z zobowiązaniami, Komisja zdecydowała, że jedyną analizą, jaką należy zastosować jest weryfikacja czy Delta nie znalazła się w sytuacji popełnienia „nadużycia”. Skarżąca podnosi ponadto, że w przeciwieństwie do stanowiska Komisji, zbadanie brzmienia, kontekstu i celu zobowiązań prowadzi do wniosku, że „brak nadużycia” nie jest istotny, a prawidłowa interpretacja pojęcia „właściwego korzystania” w zobowiązaniach wymagałaby zweryfikowania przez Komisję, czy korzystanie ze slotów miało miejsce „zgodnie z ofertą”, którą Delta formalnie złożyła wniosku o otrzymanie slotów.

2. Zarzut drugi, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie, ze względu na to, iż stwierdzono w niej, że Delta spełniła wymóg „właściwego korzystania”.

Strona skarżąca utrzymuje, że skoro Delta postanowiła poczynić odstępstwo od treści złożonej oferty, Komisja powinna była ustalić, czy to odstępstwo i ostateczny poziom korzystania ze slotów mogły zostać zaakceptowane, biorąc pod uwagę właściwe dowody i badania ekonomiczne, w celu zagwarantowania konkurencji, a co za tym idzie, zapewnienia maksymalizacji korzyści konsumenta.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2018 r. – WN / Parlament

(Sprawa T-431/18)

(2018/C 319/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WN (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2017 r. o rozwiązaniu umowy strony skarżącej;
- w stosownym wypadku stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2018 r. o oddaleniu zażalenia strony skarżącej z dnia 7 listopada 2017 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz strony skarżącej zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę w kwocie 20 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybień proceduralnych, w tym naruszenia prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów odnoszących się do procedury pojednawczej, a w szczególności art. 23 i 25 przepisów wykonawczych do tytułu VII Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 lit. d) regulaminu pracowniczego, art. 21 i 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przepisów dyrektywy 2006/54/WE ⁽¹⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuścił się Parlament Europejski w odniesieniu do informacji zawartych w zaskarżonych decyzjach.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do rzetelnej administracji, zasady uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006 L 204, s. 23).